

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.496 van 22 oktober 2003
in de zaak A. 117.886/X-10.860.**

In zake : 1. Rudi VERBIST,
 2. Anja DOCX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. VAN RILLAER,
 kantoor houdende te 2820 BONHEIDEN,
 Putsesteenweg 8

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat E. PLAVSIC,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Oudaan 22-24.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rudi VERBIST en Anja DOCX op 8 maart 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 15 januari 2002 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening houdende inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar ingesteld tegen de beslissing van 17 juni 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen en waarbij hun de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een heropgebouwde hoeve op een perceel gelegen aan de Haachtsebaan 26 te Heist-op-den-Berg, kadastraal bekend Sectie A, nr. 20/g;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 10 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN RILLAER, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat E. PLAVSIC, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Rudi VERBIST en Anja DOCX op 29 december 1997 de regularisatievergunning aanvragen voor een heropgebouwde hoeve; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg op 13 oktober 1998 de regularisatieaanvraag weigert; dat Rudi VERBIST en Anja DOCX bij brief van 20 november 1998 beroep instellen tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 17 juni 1999 beslist het beroep in te willigen; dat de gemachtigde ambtenaar op 21 september 1999 beroep instelt tegen deze inwilligingsbeslissing bij de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening; dat de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening op 15 januari 2002 beslist het beroep in te willigen; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de raadsman van de verzoekende partijen ter terechtzitting een verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof mondeling formuleert; dat hij verklaart geen bijzondere redenen te hebben waarom hij die niet in een eerdere memorie heeft gesteld; dat luidens artikel 22, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de behandeling van de zaak schriftelijk geschiedt en dat luidens artikel 29, derde lid, van

het algemeen procedurereglement ter terechtzitting geen andere middelen kunnen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de memorie zijn uiteengezet; dat voorts de medewerking met de Raad van State, zitting houdend als annulatierechter, die van de verzoekende partij verlangd kan worden, essentieel hierin bestaat dat deze de Raad laat weten wat zij meent te kunnen inbrengen tegen standpunten van het lid van het Auditoraat en van de andere partijen die ongunstig voor haar uitvallen; dat uit het voorgaande volgt dat een behoorlijk verloop van het proces verstoord wordt wanneer de partijen niet van de hun geboden mogelijkheid gebruik maken om hun standpunten duidelijk te maken door middel van memories, tijdig en schriftelijk ingediend; dat een tekortkoming daaraan uiteraard niet verholpen kan worden door een mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting; dat om die redenen het mondeling verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag wordt afgewezen;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie inzake hun belang uiteenzetten wat volgt :

"In hoofddorde
(...)

Verzoekers hadden wel degelijk het vereiste belang bij het instellen van het beroep tot nietigverklaring, ook zonder certificaat. Indien het beroep van verzoekers gegrond verklaard wordt en het ministerieel besluit van 15 januari 2002 vernietigd wordt bij arrest van de Raad van State, dan zal dit arrest het besluit van de bestendige deputatie van 17 juni 1999 doen herleven (...).

In dat geval blijft de regularisatie ingewilligd ingevolge het besluit van 17 juni 1999 dat rechtsgeldig tot stand kwam vóór de inwerkingtreding van de artikelen 158 en 159 en waaraan die artikelen 158 en 159 geen afbreuk kunnen doen om twee redenen, nl.: de leer van de verworven rechten zoals uiteengezet in het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord (1); het feit dat de artikelen 158 en 159 gewijzigd werden bij decreet van 8 maart 2002 waardoor het voorafgaandelijk certificaat niet meer vereist is (2).

Conclusie: de verzoekende partijen hadden bij het instellen van het beroep tot vernietiging het vereiste belang en zij doen nog steeds van het vereiste belang blijken.

In ondergeschikte orde:

1. Er dient in de eerste plaats opgemerkt dat de artikelen 158 en 159, vóór hun wijziging bij het decreet van 8 maart 2002, niet vereisten dat het certificaat voorhanden was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot regularisatie. Dit wordt ook niet gesteld in het verslag en een dergelijke stelling zou aan deze artikelen voorwaarden toevoegen die niet wettelijk voorzien zijn. Mochten de artikelen 158 en 159, voor de wijziging bij het decreet van 8 maart 2002, het certificaat vereisen bij het indienen van de aanvraag dan zouden die artikelen *ratione temporis* niet van toepassing zijn in deze zaak. De aanvraag tot regularisatie werd immers ingediend op 29 december 1997 toen de artikelen 158 en 159 nog niet bestonden en nieuwe wetten, ook al zijn die onmiddellijk van toepassing, tasten de geldigheid niet aan van de rechtshandelingen die geldig vóór hun totstandkoming verricht werden (...).

Conclusie: volgens de artikelen 158 en 159, vóór hun wijziging bij het decreet van 8 maart 2002, diende het certificaat niet aanwezig te zijn bij de indiening van

de aanvraag tot regularisatie maar diende wel aanwezig te zijn alvorens over de aanvraag kon beslist worden.

(...)

2. Het enkel feit dat het certificaat niet voorhanden was op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep impliceert dus niet dat de verzoekende partijen geen belang hadden op het ogenblik vermits het certificaat nog rechtsgeldig kon worden aangevraagd na het instellen van het annulatieberoep. De artikelen 158 en 159, vóór hun wijziging bij het decreet van 8 maart 2002 vereisten inderdaad evenmin dat het certificaat aanwezig was op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep.

Het volstond het certificaat over te leggen tijdens de procedure en ten laatste vóór de sluiting der debatten.

Uit de hoger geciteerde rechtspraak blijkt inderdaad dat de vorderingen tot schorsing afgewezen werden, omdat dit certificaat ontbrak bij de uitspraak juist omdat een vernietiging bij ontstentenis van certificaat onmogelijk kon leiden tot het geven van een vergunning.

De verzoekende partijen deden derhalve wel degelijk van het rechtens vereiste feitelijk belang blijken bij de inleiding van het verzoekschrift tot vernietiging.

3. Het verzoekschrift tot vernietiging werd ingediend bij aangetekend schrijven van 8 maart 2002.

Bij decreet van 8 maart 2002 werden de artikelen 158 en 159 gewijzigd in die zin dat het voorafgaandelijk voorhanden zijn van het certificaat niet langer vereist is. Dit decreet trad in werking op 23 maart 2002.

Het auditoraat betwist dan ook niet dat de verzoekende partijen van het rechtens vereiste belang doen blijken sinds 23 maart 2002 nu het voorafgaandelijk certificaat niet meer vereist is.

4. (...)

Het rechtens vereist belang van de verzoekende partijen ontstond bij de vernietiging van hun regularisatievergunning ingevolge het bestreden ministerieel besluit van 15 januari 2002. Dit belang werd niet tenietgedaan door de ontstentenis van certificaat nu dit niet op straffe van niet ontvankelijkheid vereist was bij het instellen van het annulatieberoep en nu dit sedert 23 maart 2002 niet meer vereist is.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie o.m. antwoordt dat "de stedenbouwregelgeving moet worden toegepast, zoals ze van kracht is op het moment van de besluitvorming", dat dit derhalve 15 januari 2002 is, zijnde de datum van de bestreden beslissing, dat op deze datum "enerzijds het ontkoppelingsdecreet van 8 maart 2002 nog niet van kracht was en anderzijds de artikelen 158 en 159 ingevolge de inwerkingtreding van het zogenaamde wijzigingsdecreet van 26 april 2000 volle rechtskracht hadden verworven en dat dit dus de enige regelgeving is die desbetreffend telde", dat bijgevolg de redenering van de verzoekende partijen niet kan worden gevolgd;

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik

geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partijen derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang hadden bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerven; dat het belang dat volgens de verzoekende partijen blijkt uit het feit dat "indien het beroep van verzoekers gegrond (wordt) verklaard (...) en het ministerieel besluit van 15 januari 2002 vernietigd wordt bij arrest van de Raad van State, (...) dit arrest het besluit van de bestendige deputatie van 17 juni 1999 (zal) doen herleven", voorbijgaat aan de devolutieve werking van het administratief beroep en bovendien betrekking heeft op de gevolgen aan elk vernietigingsarrest, maar niet inhoudt dat de verzoekende partijen door het betrachten van het gevolg, een belang hebben bij het beroep; dat ook de omstandigheid dat in een eerdere fase van de vergunningsprocedure geen certificaat was vereist, niet relevant is voor het beoordelen van het belang bij een beroep tot nietigverklaring van de eindbeslissing; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet het vereiste belang hebben bij het beroep; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig oktober 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr;	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBESAQUES.